

Op het moment dat Hij de laatste keer met Zijn leerlingen samen is, richt Jezus zich met nadruk tot hen en zegt : Als iemand Mij liefheeft. Het is de avond vóót Zijn lijden. Hij spreekt hoe het zal zijn als Hij er niet meer is, als Hij heengegaan zal zijn. Met dat heengaan bedoelt Hij Zijn dood, maar dan wel Zijn dood zoals die open breekt in nieuw leven, in het nieuwe leven van Zijn verrijzenis. Daarover gaat het gesprek dat Hij met Zijn leerlingen voert.

Over hun hoofden heen richt Jezus zich tot allen die door hun verkondiging tot geloof zullen komen. Daar is geen grens aan gesteld. Alle toekomstige generaties gelovigen heeft Hij op het oog. Ook ons dus. Wat Hij als de verrezene voor ons zal betekenen, dat wil Hij duidelijk maken.

“Als iemand Mij liefheeft,” zegt Hij. Hij veronderstelt kennelijk, dat er steeds, ook na Zijn heengaan, mensen zijn die Hem liefhebben, die met hun hart op Hem betrokken zijn, in wier hart Hij een plaats inneemt, een plaats in de binnenste cirkel van hun bestaan.

Hoe kan dat ? Hoe kunnen wij iemand liefhebben die niet meer tot onze aardse werkelijkheid behoort, die we niet zien, niet horen, niet kunnen aanraken ? Het is precies het wonder van Jezus’ verrezene bestaan, dat Hij toch, al is Hij niet tastbaar binnen ons bereik, aanwezig komt in ons leven, daar waar God ons raakt, in ons hart dus.

We weten dat er alle eeuwen door mensen zijn geweest die Jezus intens hebben liefgehad, die aan Hem hun leven hebben toegewijd, voor wie Zijn onzichtbare aanwezigheid het hartstuk van hun leven heeft gevormd, voor wie Hij werkelijk het leven van hun leven was. Denken we aan Augustinus, Franciscus van Assisi, Theresia van Avila, in onze tijd aan Titus Brandsma, aan paus Johannes de 23ste.

Altijd begon het met woorden van Hem. Die waren voor deze mensen geen gestolde woorden, verweerde woorden. Ze waren springlevend. Ze raakten hen. Ze droegen ze met zich mee, als iets heel kostbaars. Die woorden wezen hun de weg in hun leven, gaven hun hoop. Ze kregen er nooit genoeg van.

Over heel geladen woorden spreekt Jezus in de evangelietekst van vandaag. Hij zegt : “Als iemand Mij liefheeft, bewaart Hij Mijn woorden.” Wij dragen allemaal een aantal van die woorden met ons mee, die ons op belangrijke momenten van ons leven hebben geraakt, ons gemaakt hebben tot de mensen die we geworden zijn. Door die woorden laten we ons nog steeds aanspreken.

Voor wie op deze indringende manier woorden van de Heer in zich draagt, kan Hij de verrezene zijn. We hoorden Zijn belofte : “Mijn Vader zal hem liefhebben en wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem nemen.” Door middel van zulke woorden gaat Gods liefde ons dragen, aan ons leven inhoud geven. Die woorden gaan ons bewonen en zo gaan de Vader en de Zoon ons bewonen, Hij, Jezus, de verrezene. Dat betekent dat God aldus voor ons werkelijk wordt, zoals Hij voor Jezus werkelijk was. “Ik leef door de Vader,” zei Hij eens. En dat gaat ook voor ons gelden. Als de verrezene is Hij de verbindende schakel.

Nog verder gaat Zijn belofte. De woorden die Hij al rondtrekkend gesproken heeft, zullen steeds meer van hun inhoud gaan prijs geven. Ze zullen grondeloos diep blijken. "Gij hebt woorden van eeuwig leven," riep Petrus een keer uit, "tot wie zouden wij anders gaan." Als woorden van eeuwig leven zal de Geest Jezus' woorden doen opengaan. Alle keren dat we ons de broosheid van ons bestaan bewust zijn, zal de Geest ons die woorden te binnen brengen.

Maar ook daarmee is Jezus' belofte nog niet uitgeput. "Vrede laat Ik u na, Mijn vrede." Niet de kwetsbare vrede die soms op aarde heerst, de vrede van wie voor het moment de sterkste is. "Nee, Mijn vrede, de innerlijke vrede die je aanvoelt."

De avond vóór Zijn lijden is een weinig voor de hand liggend moment om over vrede te spreken. Het geweld kan elk moment losbarsten. Toch spreekt Jezus juist dan over vrede, net voordat Hij gaat zeggen: "De vorst van deze wereld is op komst. Hij vermag niets tegen Mij."

Een ongeschoktheid is in Jezus op dat moment, een sereniteit, een groot vertrouwen. Hij gaat niet innerlijk te keer. Dat zal zo blijven, ook als het geweld toeslaat. Vrede stelt Hij de zinnen in het vooruitzicht. Die zal in hen zijn, ongeacht wat er gebeurt, wanneer ze Hem maar liefhebben en Zijn woord in hun hart bewaren.

We weten hoe Jezus op de avond van Pasen onverwacht in de kring van Zijn leerlingen zal komen staan. Ontredderd hebben zij zich opgesloten. "Vrede zij u," zegt Hij hun dan. En hij herhaalt het: "Vrede zij u." En de vrede die in Hem was, daalt in hen neer, door de kracht van de Geest.

Zo zijn ze toegerust en kan Hij hen uitsturen: "Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u." Zij zullen Zijn vrede nodig hebben, want dezelfde tegenkrachten waarop Hij stootte, zullen ook de leerlingen tegenkomen. Onbevreesd kunnen ze die onder ogen zien: "In de wereld leeft gij in verdrukking, maar hebt goede moed: Ik heb de wereld overwonnen." (J6,31)

Zusters en broeders, uit de doden opgestaan is Jezus de levende, en als de levende is Hij met wie in Hem gelooft. Hij biedt de wondere mogelijkheid met Hem in liefde verbonden te zijn. Door Zijn Geest zijn Zijn woorden, zelfs tweeduizend jaar nadat Hij ze heeft gesproken, woorden van eeuwig leven. Wie Hem liefheeft, draagt ze met zich mee als bron van inspiratie. Wie Hem liefheeft vindt in Hem het geheim van de ware, innerlijke vrede die blijft. Amen